Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Begavelser. — Templernes Brug.

Tale af Præsident Brigham Young, afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 8de April 1852.

(Fra „Deseret News.")

Der er Mange i denne Forsamling, som ikke have faaet deres Begavelser; jeg skal derfor tale lidt om denne Gjenstand og korteligen hentyde til de Privilegier og Velsignelser, der tilhøre Rigets Børn; men først vil jeg stadfæste nogle af de sidste Bemærkninger, Br. Phineas udtalte, thi jeg veed, de ere sande. Et slaaende Beviis herpaa have vi i vore Børn, naar de have overflødigt at spise, — de spise, saalænge de have Noget, indtil de blive utilpasse og faae Ondt deraf, og dog skrige de efter Mere. Dette er i Sandhed Tilfælde med Rigets Børn. Naar de have faaet fuldt op af Velsignelser, saa at de næsten ere i Forlegenhed med, hvorledes de skulle anvende dem, hungre og tørste de endda efter Mere. Dette er en menneskelig Svaghed. Der behøves en god, sund Forstand, saa at de, naar de annamme Velsignelser, kunne skattere dem ret og anvende dem til deres Gavn. Lad os derfor ikke være Børn i al vor Tid, men lad os beflitte os paa at udvikle vore Evner, saa at vi kunne blive Mænd og Qvinder for Herren.

Jeg ønsker nu at rette nogle faa Ord til de Hellige, baade dem, som have faae deres Begavelser, og dem, der ikke have. Det er nødvendigt at anføre Tingene, som de ere, med Hensyn til vore Privilegier. Det er meget vanskeligt at give Folk deres Begavelser, naar vi ikke have noget passende Sted at gjøre det. Lad os gjøre os selv det Spørgsmaal, om det er nødvendigt for os at have et Tempel? Jeg skal besvare dette Spørgsmaal, hvis I kunne troe mig. Det er af høieste Vigtighed, at dette Folk opfører et Tempel for Gud den Almægtige. „I hvad Hensigt?" kan man spørge; „for at dyrke Herren?" Ja. „Skulle vi afholde Forsamlinger der?" Nei! „Have vi ikke tidligere bygget Templer og paabegyndt andre?" Da disse Templer bleve opførte, samledes de Hellige og afholdt deres offentlige Guds-

tjeneste deri, men dette skete ifølge Tilladelse, det er det Hele. Et Tempel, som bliver bygget for den Allerhøiestes Præster, bygges til Brug for hans Præstedømme af det Folk, som indehave samme. „Bruges de da ikke til at forsamles i, og skal man ikke der bekjende sine Synder og Feil for hverandre, formane hverandre, nyde den hellige Nadvere, osv.?“ Dette er ikke Hensigten med et Tempel, ihvorvel det kan benyttes dertil. Tabernaklet er for Menigheden at samles i, og Templet er for Guds Præster, hvor de kunne gaae ind og forrette Ordinantser i Herrens Navn til Frelse for Levende og Døde. Lad mig f. Ex. spørge de Ældste af Israel her, om vi nu ere i saadanne Omstændigheder, at vi kunne forløse vore Fædre og Forfædre — handle paa deres Vegne? Her bliver Forsamlingen strax bragt i Forlegenhed; I vide Intet desangaaende; men naar jeg afslører Kjendsgjerningerne for Eder, kunne I forstaae det.

Lad os som en Begyndelse spørge, hvor er vor Døbefont? Den skal opreises i den udtrykkelige Hensigt, at vi kunne nedstige i den og blive døbte for vore Forfædre til Syndsforladelse for dem, og uden dette kunne vi ikke foretage en eneste Ting for dem. Dette er det første Skridt, og dersom vi ikke kunne tage det første, kunne vi umuligt tage det sidste. Det vilde omtrent være som om en Mand stod ved Foden af en Stige og strakte Armene op mod Toppen, uden at ville gjøre Brug af den sædvanlige Fremgangsmaade og tage Trin for Trin. Vi maae nødvendigviis begynde med Begyndelsen. Vi give Begavelser her; men dersom vi havde maattet nyde de Privilegier, som vort Fødeland tilstaaer os, og havde kunnet bygge Templer, indvie dem og afbenytte dem, vilde der ikke have været nogen af vore Ordinantser, uden de vilde været gyldige. Om Nogen skulde spørge, om vi nu udføre vore Forhandlinger med den rette Fuldmagt, vil jeg svare, det er gyldigt, forsaavidt det skeer ifølge speciel Tilladelse; og dersom vi ikke havde noget Huus her, men vare nødte til at tye til disse Bjerge og der give de Hellige deres Begavelser, vilde Herren lige fuldt anerkjende dem som gyldige.

Dersom de Hellige ønske Ophøielse, maae de, som mine Brødre saa ofte have sagt, selv udarbeide den. Kunne vi gjøre dette af os selv, uafhængigt af Guds Kraft? Nei; vi kunne ikke gjøre det Mindste af eller ved vor egen Styrke; men vi kunne virke i Fællesskab med dem, som give Magt og Myndighed. Paa den anden Side troe hverken I eller jeg, at Herren vil give os vore Begavelser og føre os ind i sit celestiale Rige, uden vi berede os derfor; ja, jeg vil gaae endnu videre og sige, at Herren umuligt kan frelse os, uden vi frelse os selv.

Dette er den himmelske Orden, og det er den Orden, som er bleven os givet. Vi ere fødte som Fornuftvæsener — Gud har givet Enhver en større eller mindre Grad af Fornuft, og denne maae vi uddanne og udvikle, indtil vi see, som vi sees, og kjende, som vi ere kjendte.

Hvis vi ønske at faae vore Begavelser, maae vi berede os for samme, og naar vi følge den Vei, Herren den Almægtige har anviist os, vil han velsigne vort Arbeide; i modsat Fald ville alle vore Bestræbelser være forgjeves. Jeg vil derfor sige til Brødrene, at naar de opreise et Tempel, naar det forlanges af dem, skal Enhver af dem faae sine Begavelser og Ordinantser om igjen. Naar Herrens Tempel er færdigt, skulle vi atter gjennemgaae alle disse Ordinantser, og de ville blive udførte for min Fader, min Moder og dem af min Familie, som ere hensovede, og for Enhver i denne Forsamling, som har faaet sine Begavelser her;

men om de skulde doe, ere deres nuværende Begavelser gyldige. Herren vil, at dette Folk skal bygge ham et Tempel, hvor hans Hellige kunne annamme deres Ordinantser lovformeligt efter Lovens Bogstav.

Mange af Eder vide maaskee ikke dette; I antage udentvivl, at I have faaet Alt, hvad I behøve, og at det følgelig er overflødigt at gjøre dette eller hiint. Hvis dette er Tilfælde, vil jeg staae som en Aabenbarer for Eder og forkynde Eder, hvordan det forholder sig hermed. Ingen maa tænke, at han kan erholde Velsignelser i Præstedømmet, dersom han forsømmer de Pligter, hvorom han er bleven lært, med Hensyn til Opbyggelsen af et Tempel. Det er nødvendigt for os at berede et Sted, hvor Begavelserne kunne meddeles paa en lovgyldig Maade.

Jeg vil nu rette nogle Ord til dem, som ikke have faaet deres Begavelser. Det er vor Agt at fortsætte Dag for Dag med at forrette Begavelsens Ordinantser saa hurtigt som muligt, endskjøndt vor Leilighed er indskrænket; Enhver, som selv har havt Erfaring, veed, at vore Privilegier ere meget begrændsede, hvad denne Gjenstand angaaer. Alle de Begavelseshuse, dette Folk hidindtil har kunnet bygge og indrette, ere altfor smaa for vort Behov, endskjøndt en Person kan faae store Velsignelser der, hvis hans Forstand er opladt. Billedlige Fremstillinger reduceres til Virkelighed, og Virkeligheder forklares ved Lignelser, og de, som have Forstand, kunne øse megen Trøst og Glæde af den Kilde. Saavidt jeg har bragt i Erfaring, troer jeg, at Enhver, der har faaet sine Begavelser her, er vel tilfreds. Der gives Mange, som kun vide Lidet eller Intet derom, men vi ville vedblive at give Brødrene og Søstrene deres Begavelser, saa at, om de skulde blive sendte paa Mission til fremmede Lande eller forlade dette Liv, før andre Principer blive aabenbarede for dem, de da kunne have annammet disse Velsignelser, hvilke ere fuldkommen lovmæssige og gyldige.

Man kan spørge, hvoraf kommer dette? Jeg bemærkede, at dersom man havde forundt os det Privilegium at leve i Fred i vort Fødeland og der at bygge og boe, plante og saae, og nyde Frugten af vort Arbeide, og vi havde havt det Privilegium at bygge Templer, hvilket de Forenede Staters herlige Constitution giver os Ret til, vilde vi aldrig have behøvet nogen saadan Tilladelse; men paa Grund af Fjendens Magt og Menneskenes Ugudelighed overvandt de de Hellige, de forfulgte dem, fordreve dem og Tusinder af dem bukkede under for deres Lidelser. Da Broder Phineas spurgte, hvor der var bleven af saa Mange, som havde paataget sig Christi Navn, kunde jeg have svaret, at der er mange flere end denne Forsamling tæller, hvis Legemer slumre i Gravens Skjød, medens deres Aand er i Paradiis. De døde i Troen og med Haabet om en herlig Opstandelse. Endskjøndt Tusinder have vendt sig bort fra Sandheden, er der dog Tusinder og atter Tusinder, som ere døde i Troen. De Hellige ere blevne fordrevne og jagede, og de have uden Knur fundet sig i Ødelæggelsen af deres Gods; de have veget for deres Fjender; de have forladt Alt, naar de ikke maatte opholde sig paa et Sted længere, og de have taalmodigt baaret Aaget hele den udslagne Dag; men ved deres Tro og Udholdenhed have de hidindtil seiret. Herren har tilladt alt dette, og det er Altsammen ret.

Jeg vil sige til dem, som ikke have annammet deres Begavelser, vær taalmodige. Vi skulle administrere Beseglings-Ordinantserne for Eder saa hurtigt vi kunne. Enhver Velsignelse, Herren har i Beredskab for de Hellige, ville vi meddele dem saa hurtigt som muligt; men

een Ting maae de erindre og retteligen forstaae, at dersom Herren ikke har Noget for dem, behøve de ikke at spørge mig efter Noget. Naar Herren har Noget at give Folket, da er det tidsnok for Præsidenterne at meddele Underretning derom; naar det er nødvendigt at organisere de Halvfjerdsindstyve, skal jeg underrette dem derom; naar det er nødvendigt at bygge et Tempel, skal jeg give Folket Besked derom, osv.

Jeg vil bekjendtgjøre for denne Conference i Dag, at det er vort Ønske at gjøre Forberedelser til at begynde paa Templets Opførelse i Foraaret 1853 — at lægge Grundvolden til et Tempel til Israels Guds Navn. Naar Templet er færdigt og indviet i den Hensigt at berede os for et celestialt Rige, vil det Tempel blive bestittet som Bolig for Herren, medens Tabernaklet bliver for Menigheden. Forstaae I Forskjellen? Dette Tabernakel er et Sted til at prædike i, indtil vi kunne faae et større opført; og naar vi faae bygget et Tempel, vil Tabernaklet fremdeles blive benyttet af Menigheden, og vi maae derfor gjøre Forberedelser til at faae bygget Templet, saa at de Ældste kunne annamme deres Begavelser efter den guddommelige Lovs Forskrift, som Herren har aabenbaret. Dog vil jeg gjøre Brødrene opmærksomme paa, at vi ikke behøve at forhaste os, endskjøndt vi ville udføre dette Arbeide saa hurtigt, vi kunne; I skulle faae Eders Velsignelser saa hurtigt Leilighed gives for os, ifølge Tilladelse.

Jeg ønsker at see Brødrene udrække deres Hænder som i gamle Dage og hjælpe til at opbygge dette Rige. Jeg vil sige til dem af Brødrene, som vare med i Missouri og Nauvoo, at vi ønske at give dem deres Velsignelser først, og naar I melde Eder, ville vi give Eder Fortrinet; thi I have baaret Dagens Byrde og Hede og ere berettigede til disse Velsignelser først. De, som sildigere ere indkomne i Kirken, have kun udrettet og lidt Lidet eller Intet. Der gives dem, som ikke have gjort det Ringeste for Guds Riges Fremme, men som dog ere dristige nok til at spørge efter deres Begavelser; vi give dem dem for at blive dem qvit. Dette vil maaskee støde Nogle; men, Brødre, naar Jacob er velsignet, forarges ikke derover — skulde Velsignelserne trykke Nogle af Eder, ville de maaskee være til Husvalelse for Andre.

De, som have vaaget paa Zions Mure, de som have arbeidet Dag og Nat for Herrens Gjerning, og som have været om Guds Prophet, ville blive erindrede, naar vi faae Oplysning om, hvem de ere. Og om der er Nogen igjen af „Mormon-Bataillonen," da kom frem og lad os velsigne Eder og give Eder Eders Begavelser, hvis I ikke ville gaae glip af dem. Ligeledes vil jeg opfordre alle Pionererne, som først kom hertil Dalen, at melde sig, og I skulle faae Eders Velsignelser. I vare trofaste over Lidet, og om I vedblive at være trofaste og standhaftige, skulle I blive satte over Mere.

Mange af Brødrene, som omgive mig, tale meget om min Reise sydpaa, og ønske meget at faae deres Besegling, før jeg reiser, som om jeg aldrig skulde vende tilbage. Jeg maa imidlertid bede dem vente, til jeg kommer igjen; thi jeg er næsten overvældet af Forretninger. „Kan De ikke gjøre dette, kan De ikke gjøre hiint, før De reiser?" lyder uophørligt i mine Øren. Det haster aldeles ikke saa meget, vi have hele Evigheden for os. Dersom I ere trofaste, gives der ingen Velsignelse, som vedkommer Rigets celestiale Lov, uden I skulle annamme den; dersom I ere trofaste, skulle alle Ting tilhøre Eder, være sig i Himmelen eller paa Jorden, være sig Fyrstendømmer eller Magter, nærværende eller tilkommende

Ting, ja Evighedens Viisdom vil vorde Eder tildeel. Vær kun trofaste, og „I skulle arve alle Ting."

Jeg skal maaskee omtale dette lidt nøiere. Antag, jeg skulde forlade denne Tilværelse og efterlade mange Ting ugjorte, som jeg kunde ønsket at faae udrettet først. F. Ex. jeg er ikke beseglet til min Fader (og det er nødvendigt), thi jeg blev født før den nye og evige Pagt blev oprettet, og da jeg ikke er en Arving efter Fødselen, maa jeg erholde min Arvedeel i min Faders Rige ved Adoption — ved Beseglingsloven. Nøglerne til den beseglende Magt, der er talt om, skulde overdrages til Elias i de sidste Dage. Jeg maa besegles til min Fader og saaledes danne en fortløbende Kjæde af Præstedømmet, hvorved Leddene forenes. Sæt jeg skulde døe, før dette blev udført, vilde det skade mig i nogen Henseende? Nei; om jeg er trofast til Enden, skulle mine Gjerninger følge mig. Hvis jeg ikke efterlod en Søn i Verden, som kunde udrette min Gjerning for mig, vilde mine Døttre med Tiden faae Sønner og Sønnesønner, og om de ikke vilde virke for mig, saa har jeg Venner paa Jorden, thi Gud vil kalde dem til at gjøre min Gjerning. Dette er ikke Alt. Senere vil Herren byde det slumrende Støv at opstaae af Graven. Herren opvækker mig eller sender en Anden til at gjøre det, som er i Besiddelse af Opstandelsens Nøgler. Mit Legeme opstaaer, min Aand gjenforenes med det, og det bliver et celestialt Legeme, fyldt med Udødelighed og evigt Liv. Før mine Børn og mine Venner vide af det, vil jeg være iblandt dem i et af Templerne og sige dem, hvad de skulle gjøre.

I see heraf, at jeg aldeles ikke er modfalden eller forsagt med Hensyn til Udførelsen af mine Pligter i dette Liv, thi jeg vil faae alle mine Velsignelser. Herren vil ikke lade nogen trofast Mand eller Qvinde, blive forsømt, men vil velsigne Enhver i Forhold til det Gode, han udretter. Er jeg derimod sløv og lunken i Udøvelsen af mine Pligter, forsømmer mine Bønner og glemmer at gjøre Godt mod dem, der omgive mig — glemmer at lære de Hellige, at bespise de Fattige og at hjælpe de værdige Trængende, naar jeg har Evne dertil, vil min Løn blive derefter.

Lad os fremfor Alt, Brødre, passe vore egne Sager, dette vil sige, røgte det Kald, Herren har givet os. Lad os altid bestræbe os for at fremme Sandhedens Sag og aldrig ophøie os i vor egen Indbildning, men hellere tænke: „Hvad kan jeg gjøre for Guds Riges Opbyggelse paa Jorden?" Enhver Qvinde i Kirken burde ligeledes gjøre sig Umage for paa den bedst mulige Maade at fremme Herrens Værk, og hvad vil Eders Belønning blive? Jeg veed ikke; spørg Manden, som har helliget sig til Herrens Tjeneste, hvad han arbeider for. „Venter Du at indtage en eller anden vigtig Plads i Himmelen?" Han vil svare: „Jeg veed ikke, jeg har aldrig spurgt derom eller offret en Tanke derpaa. Jeg elsker Sandhed, Dyd, Frihed og Guds Kundskab, og Herren er med mig i Kjødet, og det er nok for mig til at gjøre mig lykkelig."

Der er een Ting, jeg ønsker at omtale, hvis jeg kan fremsætte det saa tydeligt, at I kunne forstaae det. Mange ere meget nysgjerrige efter at vide, om de ville blive tilfredse med deres Stilling efter dette Liv. Jeg vil svare, at dersom I ere tilfredse med Eders Stilling her og gjøre det Bedste, I formaae, ville I være tilfredse herefter; men hvis I klynke og klage over Eders Stilling her, ville I ikke blive det. Forstaae I dette? Hvis I vie Eder til Herrens Sag paa Jorden og fremme Retfærdighed og Dyd, ville I blive tilfredse i det tilkommende Liv; fremture I derimod i Egenkjærlighed og Ind-

bildsthed, kunne I ei blive beredte for den Krone, I attraae, men miste det, som I nu saa ivrigt eftertragte. I vilde see tilbage paa Eders svundne Liv og udbryde: „Jeg har ikke gjort det Bedste, jeg kunde; jeg har nu tabt Alt." Hvem vilde I saa være utilfredse med? Ikke med mig, heller ikke med Herren; I skulle erkjende, at han har handlet ret og dømt Eder efter Eders Gjerninger.

Lad derfor hver Mand og Qvinde herefter gjøre alt det Gode, som staaer i deres Magt for Guds Rige, og aldrig med Villie eller Vidende gjøre nogen af Guds Skabninger Fortred. Hvis I følge en saadan Beslutning, skulle I altid føle Eder lykkelige, og Knur og Klage vil aldrig opstaae i Eders Sind; thi da ere I Herrens, og Herren er Eders.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 199.)

Guddommen.

Gud er et personligt Væsen.

Bibelen. 2 Moseb. 31, 18. „Og han gav Mose, der han havde udtalet med ham paa Sinai Bjerg, to Vidnesbyrdets Tavler, Steentavler, skrevne med Guds Finger."

2 Moseb. 24. 10. 11. „Og de saae Israels Gud; og det var under hans Fødder som en Gjerning af Saphir-Steen og som Himmelen selv, naar den er klar. Og han lagde ikke sin Haand paa de Ypperste af Israels Børn; og de beskuede Gud, og aade og drak."

2 Moseb. 15, 6. „Herre! Du skal nedslaae Fjenden med din høire Haand."

1 Moseb. 1, 26. 27. „Og Gud sagde: lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse. — — — Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede."

1 Moseb. 8, 15. „Da talede Gud til Noah og sagde: gak ud af Arken,' osv

2 Moseb. 33, 22. „Og det skal skee, naar min Herlighed gaaer forbi, da vil jeg lade Dig staae i Kløften paa Klippen, og jeg vil skjule med min Haand over Dig, indtil jeg gaaer forbi. Og naar jeg borttager min Haand, da skal Du see mig bagtil; men mit Ansigt kan ikke sees."

2 Moseb. 33, 11. „Men Herren talede med Moses Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste."

5 Moseb. 31, 17. „Og naar min Vrede optændes imod Folket paa den samme Dag, skal jeg forlade dem og skjule mit Ansigt for dem."

5 Moseb. 34, 5. 6. Herren begrov Moses.

2 Kong. 19, 16. „Herre, bøi dine Øren og hør! Herre, oplad dine Øine og see! og hør Senacheribs Ord, som sendte ham hid til at forhaane den levende Gud."

Job 1, 11. „Men udræk nu din Haand og rør ved alt det, som han haver;

hvad gjelder det, om han skal ikke bande Dig i dit Ansigt."

Job 13, 8. „Ville I tale for Gud med Uret og tale Svig for ham? Ville I ansee hans Person eller trætte for Gud?"

Ps. 13, 2. „Hvorlænge vil Du skjule dit Ansigt for mig?"

Ps. 89, 14. „Du haver en Arm med Styrke, din Haand er stærk."

Es. 30, 27. „Herrens Læber ere fulde af Fortornelse, og hans Tunge er som en fortærende Ild."

Es. 48, 13. „Min Haand haver grundfæstet Jorden, og min høire Haand haver maalet Himlene."

Es. 52, 10. „Herren haver blottet sin hellige Arm for alle Hedningernes Øine, og alle Jordens Ender skulle see vor Guds Salighed."

Jer. 1, 9. „Herren udrakte sin Haand og rørte ved min Mund, og Herren sagde til mig: see, jeg haver lagt mine Ord i din Mund."

Jer. 21, 5. „Og jeg vil stride imod Eder med en udrakt Haand og med en stærk Arm, og med Vrede og med Grumhed og med stor Fortørnelse."

Ez. 43, 7. „Og Herren sagde til mig: Du Menneskes Søn! denne er min Thrones Sted og mine Fødders Saalers Sted, der hvor jeg vil boe midt iblandt Israels Børn evindeligen."

Matth. 4, 4. „Mennesket lever ikke alene af Brød, men ved hvert Ord, som udgaaer igjennem Guds Mund."

Matth. 18, 10. „Thi jeg siger Eder: deres Engle i Himmelen see altid min Faders Ansigt, som er i Himlene."

Heb. 1, 10. „Du, Herre! grundfæstede Jorden i Begyndelsen, og Himlene ere dine Hænders Gjerninger."

Aab. 1, 14. 15. „Men hans Hoved og Haar var hvidt som hvid Uld, som Snee; og hans Øine som Ildslue; og hans Fødder liig det skinnende Kobber, som glødede i Ovnen; og hans Røst som mange Vandes Lyd."

Pearl of great Price. „Og det skete, at jeg vendte mig og gik op paa Bjerget, og medens jeg stod paa Bjerget, saae jeg Himlene aabnede, og jeg blev omstraalet af Herlighed og saae Herren; han stod for mit Ansigt, og han talede med mig som en Mand taler med sin Næste Ansigt til Ansigt, og han sagde til mig: See, og jeg vil vise Dig Verdens Tilstand gjennem mange Generationer." (Enochs Propheti.)

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb for 6te Februar 1840.) „Jeg troer, at Gud er evig — at han ikke har havt nogen Begyndelse og ikke kan have nogen Ende. Ved evig forstaaes det, som hverken har Begyndelse eller Ende. Jeg troer, Sjælen er evig — den havde ingen Begyndelse, den kan ikke have nogen Ende."

(2den April 1843.) „Faderen har et Legeme af Kjød og Been, hvilket er ligesaa føleligt som Menneskets; Sonnen ligeledes. Den Hellig-Aand derimod har intet Legeme af Kjød og Been, men er et aandeligt Væsen; var det ikke saa, kunde den ikke boe i os."

(„Stand. Stjerne," 1ste Aarg. Side 163.) „I dette Øieblik saae jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. Da Lyset hvilede paa mig, saae jeg to Personer, hvis Skjønhed og Herlighed overgik al Beskrivelse, staae oven over mig i Luften. Den Ene af dem talte til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede til den Anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham."

Parley P. Pratt. („Key to Theology," 5te Cap.) „Guder, Engle og Mennesker ere alle af eet Slags, een Art, een stor Familie, der er meget udbredt blandt Planetsystemerne som Colonier,

Riger, Nationer, osv. Den store Forskjel, som udmærker den ene Deel af denne Slægt fra den anden, bestaaer i de forskjellige Grader af Forstand og Reenhed, og tillige i Forskjelligheden af de Virkekredse, som Enhver indtager i Rækken af fremadskridende Tilværelser.

„Et udødeligt Menneske, som besidder en fuldkommen Organisation af Aand, Kjød og Been, og er fuldkommengjort i sine Egenskaber i den celestiale Herligheds hele Fylde, kaldes en Gud.

„Et udødeligt Menneske, som strider fremad til Fuldkommenhed, eller som besjæles af en mindre Grad af Herlighed, kaldes en Engel.

„En udødelig Menneske-Aand, som ikke er forenet med et kjødeligt Tabernakel, kaldes en Aand.

„Et udødeligt Menneske, som er ifort et dødeligt Tabernakel, kaldes et Menneske."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

„Gaaer ud fra hende, I mit Folk." For henved 1800 Aar siden, da Forfølgelsen havde lagt sin Jernhaand paa den første christne Kirke, og den af Christus paabegyndte Indsamling ikke kunde gjennemføres (Matth. 23, 37), hensukkede Evangelisten Johannes sin Tid i Landflygtighed paa den lille klippefulde Ø Patmos i det Ægeiske Hav eller Archipelagus, hvorhen han var bleven forviist af den grusomme romerske Keiser Domitian. Her oprullede imidlertid den Almægtige Evighedens Syner for sin Tjener og viste ham ikke alene den Tid, da den store Skjøge skulde triumphere over den Allerhøiestes Hellige og udgyde deres Blod i Strømme, men ogsaa hiin herlige Tidsperiode, da Faderen anden Gang skulde forsøge at samle de Tiloversblevne af hans Folk fra alle Nationer, blandt hvilke de havde været adspredte, og en Røst fra Himmelen skulde lyde til de Rene af Hjertet i Babylon: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager; thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu."

Denne eensomme Herrens Tjener, der var forviist fra det menneskelige Samfund, blev ikke glemt af den Almægtige, som tværtimod husvalede hans Hjerte ved at udgyde Aabenbaringens Aand over ham i riigt Maal og viste ham, at om end Ugudeligheden skulde herske paa Jorden, og Kirken skulde falde fra Troen og adsplittes i mangfoldige Secter og Partier, skulde Bladet dog engang vende sig, og den store Indsamling og Central-Organisation, som Jesus søgte at iværksætte i hans Dage, virkeligen finde Sted lige for Verdens Øine. Ligesom den Reisende kan fra et ophøiet Punkt overskue det udstrakte Panorama, der udbreder sig for ham, ved Hjælp af en god Kikkert, hvorved de fjerne og for det blotte Øie usynlige Gjenstande fremstille sig klart og tydeligt for hans forskende Blik, saaledes beskuede denne Apostel med Troens Øie og ved den Hellig-Aands Lys de forskjellige store Fremtids-Begivenheder lige ned til de sildigste Tider. Han saae Evangeliets Gjengivelse til Menneskenes

Born ved en Engel, og Begyndelsen af Israels Indsamling ifølge Guds udtrykkelige Befaling ligesaa tydeligt som om det virkelig foregik for hans Øine. Man kan forestille sig hans usigelige Glæde ved at skue disse store Tildragelser — de Retfærdiges Udsondring fra de Ugudelige, hvilke sidste skulde udryddes paa Dommens og Opbrændelsens Dag, og de Helliges endelige Triumph over alle deres Fjender.

Dersom det kunde være Apostelen Johannes til saa megen Glæde at see Israels Indsamling og Babylons Hjemsøgelser af den Almægtige, hvor langt større Grund have da ikke de Hellige, som nu leve paa Jorden, til at juble høit til deres himmelske Faders Ære for det store Privilegium, at de leve netop paa den Dag, da Johannis Syner opfyldes! Vi see, hvorledes den Almægtige øiensynligt unddrager Nationerne sin Aand og udøser sine Straffedomme. Efterretninger om Pestilentse, Hunger, Krig, Handelskriser, Ildebrande, Jordskjælv, Skibbrud og Oversvømmelser høre næsten til Dagens Orden. Statsmændene blive modfaldne og uvisse, og vide ikke, hvorhen de skulle vende sig, eller hvorledes de skulle styre Statens Skib mellem de utallige Sandbanker og Skjær, der hæve sig paa alle Kanter.

Nationerne vide det ikke, men det er ikke destomindre en Sandhed, at deres Syndebæger er næsten fuldt. Guds Straffedomme ere begyndte, og han vil skjenke Babylon dobbelt for alle dens Synder, og Jammeren og Nøden vil blive stor blandt Menneskene; men der er endnu et Middel til Frelse. Røsten lyder: „Gaaer ud fra Babylon," og i Zion skal der være Raad til at undkomme, siger Propheten Joel (3, 5.); thi der hersker Fred og Tryghed. Om Nogen ønsker Frelse, lad ham flye til Bjergene; thi der kan man lære Mere om Herrens Villie, der kan man blive underviist om Saliggjørelsens Love og lære at efterleve dem.

Nogle Faa have hørt dette himmelske Budskab, og med Glæde adlyde de det. Alle Baand, som binde dem til Slægt, Venner og Fædreland, sønderrive de uden Frygt og vende deres Fjed mod Zion, medens de, som allerede ere hjemsamlede dertil, blive hurtig et stort og mægtigt Folk, høiligen begunstiget af Herren, og alle deres Fjenders List og Rænker kunne aldeles ikke skade dem eller hindre deres Udvikling, men snarere bidrage til deres Fremgang.

Men hvad siger Majoriteten af Menneskene til denne guddommelige Opfordring? De raabe „falske Propheter, Bedrageri, Fanatisme, bedaarede „Mormoner," osv.; de spise og drikke, tage tilægte og give tilægte, føle sig i deres Udsvævelser og Vederstyggeligheder ligesom Antediluvianerne, da Noah raabte til Folket, at de skulde forsage deres Synder og gaae ind i Arken. Menneskene have vendt sig bort fra den sande og levende Gud, ja i en forbausende Udstrækning fornegte de endog hans Tilværelse. Den ucultiverede Hedning bøier sig for Billeder af Træ og Steen, hans egne Hænders Gjerning, og bede til dem om Salighed. Den oplyste Christen tilbeder et luftigt Intet, thi han siger, hans Gud er „uden Legeme, Dele og Lidenskaber" — en Tro, der er langt ufornuftigere og taabeligere end Hedningernes. Og Menneskene i Almindelighed have saa aldeles banlyst Tanken om, at Gud foretager sig Noget paa Jorden til deres Frelse, at dersom En skulde bekjende, at han troer, Gud virker nu som i Fortiden, vilde de ansee ham som et skikket Subject for en Daareanstalt. Hvem af Erkebiskopperne, Biskopperne, Provsterne, Præsterne eller de forskjellige Secters Forstandere høre vi vel paastaae, at Herren er den umiddelbare Styrer og Leder af alle deres religieuse, politiske, moralske, sociale eller videnskabelige Foretagender nu for

Tiden? Anerkjender nogen Keiser, Konge eller Fyrste, at Gud directe gav ham hans Myndighed, eller at hans Rige styres ved directe Aabenbaring fra den Almægtige gjennem ham? Blive ikke de Sidste-Dages Hellige betragtede som Daarer og Afsindige, fordi de sige, Joseph Smith var bemyndiget af Himmelens Gud til at grundlægge hans Rige i de sidste Dage?

Men uagtet alt dette have Nationerne dog en instinctmæssig Frygt for de Hellige; de vove neppe at tænke paa, hvad Fremtid der vil aabne sig for det Folk, de nu foragte; de ere bange for, at det tilbagevendende Israel i en ikke fjern Fremtid vil hæve sig til en Stilling, Magt og Indflydelse, som vil sætte Verden i Forbauselse. Tusinder, som raabe „Fanatisme." naar de see en Skibsladning Hellige afgaae til Zion, undres over, hvad dette Værk vil blive til og have en dødelig Frygt for, at det vistnok med Tiden bliver noget Stort, som vil fængsle Nationernes Opmærksomhed og tiltvinge sig deres Beundring og Ærefrygt.

Og saa vil det ogsaa blive. Begyndelsen til alle Tings Gjenoprettelse har fundet Sted, men hvo kjender Enden? Intet Øie har seet, intet Øre har hørt og intet menneskeligt Hjerte har kunnet forestille sig den Herlighed, dette Værk vil opnaae. Men saa meget er vist, at Efterretningen om Indsamlingen i disse sidste Dage skal lyde over den ganske Jord, og i Himmelen ogsaa, og advare alle Nationer, Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, saa de kunne være uden Undskyldning, naar en fortørnet Gud udøser Hevnens Skaaler over dem. Lad de Vise derfor vogte sig for at deeltage i Tidernes Lastefuldhed, at de kunne undgaae Plagerne, adlyde Evangeliet, hjemsamles til det af Herren udkaarede Befrielsessted og være værdige til at staae paa Menneskens Søns Tilkommelsesdag.

Advarsels Røst. Da andet Oplag af „Advarsels Røsten" nu er udsolgt, og der i den senere Tid er indkommen Reqvisitioner paa samme, hvilke vi ikke have kunnet fyldestgjøre, anmode vi herved alle vore Bogagenter om at indsende nye Reqvisitioner snarest muligt, og hvis et tilstrækkeligt Antal Exemplarer bliver reqvireret, vil der udkomme en ny Oversættelse af dette fortrinlige Værk, som da vil blive trykt paa smukt Papiir med smukke danske Typer.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1838. (Fortsat fra Side 205.)

„Dette Overfald udførtes paa den umenneskeligste og grusomste Maade. En gammel Mand, som, efterat Blodbadet næsten var fuldendt, overgav sig i deres Hænder og bad om Naade, blev strax skudt ned; men da dette ikke havde Døden til Følge, toge de en gammel Kornlee og huggede ham bogstavelig istykker. En

Dreng paa ti Aar bad, efter at have faaet et Skud, ogsaa om at blive sparet; men en af Pøbelen satte sin Geværpibe imod hans Hoved og brændte løs. Da dette Myrderi ikke tilfredsstillede Pøbelen, begyndte de at plyndre og røve. Den Scene, som fremstillede sig for Enkerne og de Faderløse efter Massacren, overgaaer al Beskrivelse. Det var i Sandhed en Sorgens, Bedrøvelsens og Jammerens Dag.

„Endnu have vi ikke hørt, at Nogen er bleven arresteret, uagtet der gives Mænd, som gaae omkring i Landet og gjøre sig til af at have dræbt mere end een „Mormon" ved ovennævnte Leilighed; hvorimod alle vore Folk, der kjæmpede under Capitain Patten mod Bogart, som man har kunnet faae fat i, ere blevne arresterede og sidde nu i Fængsel og vente paa at forhøres for Mord!

„Da General Lucas ankom i Nærheden af Far West og præsenterede Gouverneurens Ordre, bleve vi høiligen forbausede; men alligevel vare vi villige til at underkaste os Statens Øvrighed. Vi overleverede vore Vaaben uden Modstand. Vi bleve derpaa gjorte til Fanger og tillodes ikke i en heel Uge at overskride Byens Grændser, i hvilken Tid Brødrene fra Landet ikke tillodes at gaae til deres Familier, af hvilke mange lede meget af Mangel paa Føde og Brænde, da Veiret var meget koldt og stormfuldt.

„Meget Gods ødelagdes af Tropperne i Byen under deres Ophold der, saasom Bygningstømmer, Gjerder, Maisstabler, Brædder, osv., som de satte Ild paa; Korn og Hø, som de forbrugte; Qvæg, Faar og Sviin, som de ihjelsloge, og Heste, som de bortførte, samt Husenes Indbo, som de plyndrede, og alt dette uden at tage Hensyn til Eierne eller spørge dem om Tilladelse; Mændene bleve mishandlede, Qvinderne skjændede, og det af Tropperne, medens vi holdtes som Fanger.

„Medens Byen var bevogtet, bleve vi kaldte sammen efter Ordre af General Lucas og omringede af en stærk Vagt, og i denne Situation bleve vi tvungne til at undertegne et Document, hvorved vi forpligtede os til af vor private Formue at betale al den Gjeld, ethvert Individ i vor Kirke havde, og ligeledes til at betale alle de Tab, de tidligere Indbyggere af Davies have lidt som Følge af de nys stedfundne Optrin i dette County.

„General Clark var nu ankommen, og det første vigtige Skridt, han gjorde, var at samle vore Brødre paa Torvet og udvælge omtrent en 50 af dem, hvilke han øieblikkelig lod bringe til et Huus, hvor de indespærredes. Dette foretoges uden Sheriffens Medvirken eller nogensomhelst lovlig Ret. Næste Dag bleve 46 af de Fangne drevne ligesom Slaver til Richmond, uden mindste Anelse om, hvorfor de vare arresterede. Efter at have siddet i Fængsel i Richmond over to Uger, blev omtrent Halvparten af dem sat paa fri Fod; de fleste af de Øvrige bleve en Uge derefter stillede for Retten, og senere løsladte paa Caution. Siden General Clark drog sine Tropper bort fra Far West, have bevæbnede Hobe streifet om i Countiet, og bortdrevet Heste, Faar og Qvæg og plyndret Husene. Det Barbari, General Lucas' Soldater udviste, bør ikke forbigaaes i Taushed. De nedskjøde vort Qvæg og vore Sviin, blot af Lyst til at dræbe dem, og lode dem ligge til Føde for Ravnene. De toge en gammel Mand ved Navn Tanner tilfange, og uden nogen Grund sloge de ham med et Gevær i Hovedet, saa Hovedhuden flaktes. En anden Mand ved Navn Carey blev ogsaa tagen tilfange og fik Hovedet knuust med et Slag af en Geværpibe; derefter blev han lagt i en Vogn, hvor han laae i fire og tyve Timer, i hvilken Tid det ikke tillodes Nogen at komme ham til Hjælp i hans

lidende Tilstand. Nogle Timer efterat han var bleven flyttet fra Vognen, døde han.

„Ødelæggelsen af Gods i og i Omegnen af Far West er meget betydelig. Mange ere blevne aldeles ruinerede, Andre i større eller mindre Grad. Ja i Sandhed, som et Samfund betragtet ere vi for Tiden et beklagelsesværdigt og ulykkeligt Folk, og dersom vi nødes til at forlade Staten til Foraaret, vil det for Manges Vedkommende skee paa Statens Bekostning, da de, som kunde have hjulpet dem, nu ere berøvede dette Privilegium ved det Document, vi bleve tvungne til at underskrive, hvilket Document har havt til Følge, at vore Eiendele for Nærværende kun kunne sælges for Lidet eller Intet.

„Vi have her givet en kort Skildring af de vigtigste Gjenvordigheder, vore Folk have sukket under, siden de først nedsatte sig i denne Stat; og vi troe, at Forfølgelserne ene have deres Grund i vor religieuse Tro, og ikke i nogen Lovovertrædelse fra vor Side. At der i den senere Tid har været Tilfælde, hvori Individer have forgrebet sig paa Andres Rettigheder, og derved overtraadt Landets Love, ville vi ingenlunde benegte; dog troe vi ikke, at nogen Forbrydelse kan bevises mod Nogen af vore Folk, der har staaet i Kirken fra en tidligere Tid end Udeståaelserne i Davies County. Men naar man tager i Betragtning, at de Helliges Rettigheder fra Tid til anden ustraffet ere blevne krænkede, og at næsten utallige Fornærmelser ere blevne dem tilføiede, burde det for endeel tjene dem til Undskyldning, om de skulde have krænket Loven i noget Tilfælde.

„Gouverneur Boggs sidste Ordre til at uddrive os af Staten eller udrydde os, er noget saa nyt, saa tyrannisk, ulovligt og grusomt, at vi have seet os nødte til at tilstille den ærede Forsamling denne Indberetning, med Anmodning om, at en Lov maa blive udstedt, hvorved Gouverneurens Ordre til at uddrive os af Staten ophæves, og hvorved vi sikkres den Rettighed at boe paa vore Eiendomme i Fred. Vi ansøge den lovgivende Forsamling om at udtale sin Misbilligelse mod deres Opførsel, som tvang os til at underskrive ovennævnte Document, og ligeledes mod den eller de, som støttet paa dette Document berøve os vor Eiendom og anvende den til at erstatte den Skade, Andre have anrettet.

„Vi have ingen fælles Eiendom; hvad vi have er privat Gods, og vi ere villige til at betale vor egen individuelle Gjeld som enhver Anden, men ere ikke villige til at betale Andres Gjeld tillige. De Vaaben, der toges fra os her, og som, saavidt vi vide, bestode af omtrent 630 Geværer foruden Sabler og Pistoler, er det os ikke saameget om at gjøre at faae tilbage som Betalingen for samme; dog ere vi pligtige til at gjøre Militairtjeneste, hvortil vi ogsaa ere villige, hvilket tilfulde bevistes, da vi sidste Efteraar stillede et Compagni Frivillige i Far West efter Opfordring af General Parks til at skaffe Soldater til Grændsebevogtningen.

„Værdien af de Vaaben, vi udleverede, anslaae vi til 12 a 15,000 Dollars, men vi have erfaret, at de ere blevne meget beskadigede siden, og at de nu rimeligviis ikke paa langt nær naae deres tidligere Værd. Da de bleve tagne af Militsen baade her og i Jackson County, og følgelig med Statens Myndighed, bede vi den ærede Forsamling at bevilge os en vis Sum som Erstatning for samme, eller at de maae blive os tilbageleverede med en passende Godtgjørelse for den Skade, de have taget.

„De Tab, vore Folk have lidt ved at forlade Jackson County, ere af den Beskaffenhed, at det er umuligt for os at faae nogen lovlig Skadeserstatning for dem, fordi de, der have lidt disse Tab,

ikke kunne bevise, hvilke Individer der have begaaet Voldsgjerningerne. At Bygninger, Korn, Qvæg, Meubler, Gjerder, Tømmer, osv., tilhørende vort Samfund, ere blevne ødelagte i Jackson County, ere Kjendsgjerninger, som ei kunne benegtes af dem, der ere bekjendte med denne nordlige Deel af Landet; og da disse Voldsgjerninger ikke kunne bevises mod Gjerningsmændene, bede vi den ærede Forsamling at tage Sagen under Overveielse, og dersom Forsamlingen skulde ansee det for ret at bevilge en Sum til disse Ulykkelige, af hvilke Mange endnu ere nedtrykte af Armod som Følge af de lidte Tab, vilde de derved sættes istand til at betale deres Gjeld og tillige for endeel blive befriede for deres Fattigdom og Nød, medens Enkens Hjerte vilde juble af Glæde og den Faderløses Taarer aftørres, og et taknemmeligt Folks Bønner vilde opstige til Himmelen med Lov og Priis til vor Tilværelses Ophav for denne velgjørende Handling.

„Idet vi fremlægge vor Sag for den ærede Legislatur, erklære vi, at vi ere villige til som altid at underkaste os saavel de Forenede Staters som denne Stats Constitution og Love, og vi bede kun om at maatte blive beskyttede af Lovene som alle Andre. Vi ønske, at de Privilegier, som ere tilsikkrede alle frie Borgere i de Forenede Stater og i denne Stat, maae udstrækkes til os, saa at vi kunne nedsætte os og boe, hvor vi finde for godt, og dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende i Fred og Ro; og idet vi bede om dette Privilegium for os selv, ere vi villige til at lade alle Andre nyde det samme.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Agram den 19de Marts. Agramer Zeitung melder, at der i Herzegowina er udbrudt en almindelig Opstand af Rahajerne. Montenegrinerne tage i Mængde Deel i Kampen; Tyrkerne bukke under. Alle tyrkiske Landsbyer paa Grændsen af Montenegro ere afbrændte. Oprørerne have borttaget en tyrkisk Krigs- og Proviant-transport. Samtligt regulairt Militair er afgaaet til Krigsskuepladsen.

Ved Po og Mincio i Italien bliver der concentreret betydelige Troppestyrker. Den lombardiske Armees Hovedqvarteer vil igjen blive forlagt til Brescia, og Cialdini overtager Commandoen, medens Lamoriciere vil commandere ved Po og tage Hovedqvarteer i Bologna. Den første Overfløinings-Linie ved Pavia er fuldendt og armeret med stærkt Skyts; paa den anden Linie bliver der endog arbeidet om Natten. Flere Menigheder have skjenket Regjeringen flere Kirkeklokker for deraf at lave Kanoner."

Ved de tidligere omtalte Oversvømmelser i Holland ere i Alt omkomne 39 Mennesker, 67 Heste og 337 Stykker Hornqvæg. Bortskyllede bleve 284 Huse og en Mølle; 83 Huse styrtede sammen, 1,711 Huse bleve betydeligt og 257 i ringere Grad beskadigede. Ifølge officielle Meddelelser bleve 4,903 Personer huusvilde, og af disse erholdt 4,437 offentlig Understøttelse. Desuden maatte der endnu ydes Understøttelse til 8,678 Personer, som havde lidt Skade ved Oversvømmelserne.

Washington den 9de Marts. De Sydlige Staters Congres har besluttet at

udruste 50,000 Mand, som snart vilde være marschfærdige. Conventet i Virginien har foreslaaet Adskillelse fra Unionen. Forbundsregjeringen har besluttet at sende Forstærkning til Fort Sumter. Samtlige Krigsskibe samt alle Tropper fra New Mexico og Texas ere tilbagekaldte. Commissairerne fra de Sydlige Stater ere ikke blevne anerkjendte i Washington; efter deres Tilbagekomst vil Præsident Davis fordre Overgivelsen af Fort Sumter, og en Officeer er afsendt til Charleston for at overtage Militaircommandoen der; han har erklæret, at han haaber at kunne tage Fort Sumter.

Adresse.

A. P. Trane,

Gernersgade Nr. 3, 2den Sal over Gaarden.

Carthage Fængsel.

I Carthage*) Fængselsstue der er saa rød en Plet,
Den vaskes ei af Gulvet ved nogen Dødligs Tvæt,
Og under Vindueskarmen ei Regnens hele Flod
Formaaer at rense Stenen for Josephs dyre Blod.

Propheten og hans Broder, vor Patriark saa kjær,
De søgte Ly i Vagten mod Pøblens vilde Hær,
Og midt i Stormens Rasen saa fulgte dem i Tro
Den ædle Willard Richards og Taylor, de To.

De havde sikker Leide fra Gouverneurens Haand,
Ved Statens Segl bekræftet og fri for alle Baand,
De havde ingen Brøde, de stod ei for en Dom —
I Fred og Folkets Ærend til Carthage By de kom.

Men Herren havde talet om Josephs Martyrdød.
Hans Blod det vilde rinde før næste Dag frembrød;
Dog jublede hans Hjerte som Morgenlærkens Sang,
Thi Livets Krone blinked ved Enden af hans Gang.

---

*) Udtales Cartetsch.

Han havde længe vidnet om hvad der forestod,
Guds Fjender tørsted efter at see hans Hjerteblod;
Han skulde nu besegle den sidste store Pagt,
Da Himlen gjengav Jorden al Præstedømmets Magt.

Saa vidned han for Vagten, og dybt i Manges Bryst
Begyndte Troens Spire at vækkes ved hans Røst,
Og Mange sagde: Denne er en retfærdig Mand,
Nu gaae vi hjem, her ikke vi blive vil og kan.

Af sytten Præster ledet en sværtet Pøbelhob
Foer væbnet frem mod Vagten med Eders vilde Raab,
Mens indenfor der toned en liflig Psalmesang,
Hør, Hyrums Stemme smelter i Josephs rene Klang.

Nu synger Taylor ene — nu lyder det i Chor —
Hør, det er Josephs Tale — og det er Richards' Ord.
Han siger: „Broder Joseph, vort Liv skal frelse dit."
„Nei, kjære Broder Richards, Du kan ei frelse mit."

Hør Vaabnene de klirre, hør Skud og Eders Raab,
Nu segner Broder Hyrum i Martyrblodets Daab.
Og see Apostlen Taylor, vil frelse Josephs Liv,
Han bøier sig og falder nu som et knækket Siv.

Og midt i Kugleregnen der Willard Richards stod,
Hans Hu var kun at spare den kjære Josephs Blod;
Men denne kasted venligt paa ham sit sidste Blik
Og vendte sig, og freidig mod sine Fjender gik.

Da myrdet grumt, som Lammet han segnede til Jord,
„Min Herre og min Gud!" var hans sidste elskte Ord;
Den bedste Sjæl, som aanded i denne Slægt og Tid,
Den havde fuldendt Løbet og Troens gode Strid.

Den store Herrens Tjener, som Rigets Nøgler fik,
Ved hvem al Magt og Fylde til Jordens Slægter gik;
Den Seer, som beredte nu Veien for Guds Søn,
I Liv og Død af Verden han fik Propheters Løn.

Og frække Pøbelhænder mishandlede hans Liig,
Til Herren satte Grændse for Djævleynglens Krig;
Til Ilden tusindtunget fra Himmelen nedfoer,
Saa Pøbelskaren skjælved og styrtede mod Jord.

Da flyed Mørkets Bander og Joseph ene laa —
Hvor kort før mange Tusind paa Torvets Plads man saae,
Der ene Doctor Richards hos sine Venner gaaer,
Og standser Blodets Strømme af Taylors dybe Saar.

Farvel, vor elskte Joseph, Du Seer og Prophet,
Som har din Gud og Frelser en banet Vei beredt!
Det bedste Blod har rundet siden Frelserens flød,
Fra dine Aarer salved det Jorden i din Død.

Farvel, vor elskte Hyrum, dit Navn i evig Glands
Forenet staaer med Josephs i Martyrkronens Krands;
Naar Herren skal regjere med Zions Folk paa Jord,
Velsignelsen beségles da paa os ved dit Ord.

Og ædle Willard Richards, Du faste Klippesteen,
Du eied Malmets Styrke og Barnesjælen reen.
Du store Zions Kjæmpe, blandt Guds Apostler talt,
Af Herrens Folk velsignes dit Minde overalt.

Dit Blod med Hines blandet flød paa Missouris Grund,
Og Taylor, Du bær Vidne end om den Trængselsstund,
Dit Navn med Josephs, Hyrums og Richards herligt staaer
Og straaler over Tiden i Evighedens Vaar.

Vilhelm Poulsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.